

maastusfest ja heateggemisest ühtegi ei pea ega tea."

Wimakš mõtles: „Mis tehtud on, on tehut, sedda ei sa enam tagasi. Üks lange-nud innimenne ei wõi jo muud tehha, kui tõs-sise melega töötada, keik ferget meelet mahha-jätta, omma ello parrandada ja kindlaste selle mõttte jure jáda funni otsani, se on õige mehe selge arro.”

Tõsfi on, et innimenne hääda aal paljo lubbab, agga on hääda mõda läinud, siis on ka töötus kaddund. Ümmeti same nähha, kas würsti poeg sõnna peab.

Nüüd tulsi se tund, mil ta jálle piddi mängima minnema. Lemma seltsimehhed otasid jubba; agga aeg läks ühhest tunnist teise, ja rahhamees jäi tullematta. Seltsimehhed waat-sid jubba ühhe teise otsa, mis se piddi täh-hendama. Üks arwas tedda teisel hommikul tullewad; agga ta ei tulnud. Selle páwa arwasid tedda pöddura ollewad. Nenda ootsid tedda jubba mitto páwa, ja nende lotus rah-hasagi párrast läks tühja.

„Nüüd piddasid seltsimehhed nõu, temmalt küssida, mis wigga temmale tulnud.”

„Üks arwas: „Arge küssige, merred saaksid tühjaks, kui sealt saaks ikka wdetud ja ei mitte tilka jure pandud, nenda on wist luggu temma rahhaga.”

„Jálle arwas teine, et se rahha pudus ei wõi olla, fest täanna olli würstipoeg omma iissa ellatand teendrile sadda rubla hõbberahha kin-kinud.”

„Kui nemmad nenda eddasid ja taggasí rá-kisid, astus noor würst üksest sisse, ütteldeš:

„Pange mitte pahhaks, mo tallid sõbrad, mis ma teile tahtsin üttelda: Minna ei mängi mitte enam!”

„Kuidas nenda?” küssisid teised, „kas tah-hate sedda rõmo mahhajätta? Mis on innimesse ello, kui temmal wahhest mitte nattu-kenne rõmo ei olle?”

„Sedda rõmo, kostis rõst würst játtan minna iggawest mahha, fest ma tean nüüd teisi paljo parremid rõmusi, kui faardimängi. Sedda wi-hkan ma omma süddame pöhjast!”